Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 14 Νοεμβρίου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 50*

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὸ Σαὶν-Μαλό, ὅπου ὁ Ἀντιφὲρ, ὁ Ζυχὲλ κι' ὁ Ζίλδας ἔφτασαν τὴν ἄλλη μέρα, οἱ φίλοι τους, ὁ κόσμος, τοὺς ὑποδέχθηκαν καλά. Ἀπὸ πίσω τους ὅμως, τοὺς κορόϊδευαν λιγάκι γιὰ τὴν ἀποτυχία. «Πῆγαν γιὰ μαλλί, ἔλεγαν, καὶ γύρισαν κουρεμμένοι». Μὰ γι' αὐτὸ ἴσως κι' ὁ Ἀντιφὲρ κλείσθηκε, καθὼς εἴπαμε, στὸ σπίτι του καὶ στὴν κάμαρά του. Πεντάρα δὲν ἔδινε γιὰ κανένα. Μασσούλιζε πάντα τὰ χαλίκια του — εἶχε φέρει ὁλάκερη συλλογὴ — καὶ κάθε τόσο ξεδίπλωνε καὶ ξαναδιάβαζε τὴν περγαμηνὴ τῆς Σπιτσβέργης. Γιὰ φαντάσου ἀτυχία, νὰ εἶναι φαγωμένη κι' ἀδιάβαστη στὸ τέλος, ἐκεῖ ποὺ ἔλεγε τὰ σπουδαιότερα;.. Μόνο μερικὲς λέξεις εἶχε καταφέρει νὰ διαβάσῃ ὁ Ζυχὲλ: ἕνα «*νόμο*» ἕνα «*γεωμετρικό*», ἕνα «*ἂν σύρουμε*» (τί;) καὶ ἕνα «*πόλο*». Τί ἐσήμαιναν αὐτά; τοῦ κάκου ὁ Ζυχὲλ προσπαθοῦσε νὰ τὰ συνδυάσῃ, νὰ τὰ συμπληρώσῃ, νὰ μαντέψῃ τὰ κενά, νὰ βγάλῃ νόημα. Τὸ νησάκι Νο 4 δὲν θὰ βρισκόταν ποτὲ κι' ὁ θησαυρὸς θὰ ἔμενε θαμμένος, χαμένος, γιὰ πάντα.

Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἐδόξαζε γι' αὐτὴ τὴν ἀπώλεια τὸν Θεὸ — ὕστερα ἴσως ἀπὸ τὸν Ζυχὲλ πρὶν πάρῃ τὴν Ἐνογάτη, κι' ἀπὸ τὴν Ἐνογάτη πρὶν πάρῃ τὸν Ζυχὲλ — ἦταν ἐ αἰδεσιμώτατος Τρυκόμελ ποὺ ἐξακολουθοῦσε τὰ κηρύγματά του στὸ Ἐδιμβοῦργο κατὰ τοῦ πλούτου καὶ τῶν γηΐνων ἀγαθῶν. Πόσοι ἄνθρωποι ἐσώθηκαν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν κόλαση, γιὰ νὰ χαθοῦν ἑκατὸν ἑκατομμύρια! Ὅσο γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἐπάτησε νύχτα τὸ σπίτι του καὶ τὸν κακομεταχειρίσθηκε τόσο, ἐπλήρωνε τώρα τὶς ἁμαρτίες του σὲ μιὰ ἀγγλικὴ φυλακή. Πραγματικῶς, ὁ κακοῦργος Σαοὺκ πιάστηκε στὴ Γλασκώβη, ἐνῶ ἦταν ἕτοιμος νὰ μπαρκαριθῇ κι' αὐτὸς γιὰ τὴ Νορβηγία, δικάσθηκε καὶ καταδικάσθηκε σὲ εἱρκτὴ πέντε ἐτῶν. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ δὲν πῆγε κι' αὐτὸς στὴ Σπιτσβέργη οὔτε πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀντιφὲρ οὔτε μετά. Μὰ κι' ἂν πήγαινε, τί θἄκανε; Ἕνα παλιόχαρτο μόνο θὰ ἔπαιρνε χωρὶς καμμιὰ ἀξία. Ὁ Ἀντιφὲρ ὅμως, ἂν ἔβρισκε ἀνοιχτὸ καὶ συλημένο τὸν κρυψώνα τῆς Σπιτσβέργης, θὰ ἐνόμιζε πὼς τὸν ἐπρόλαβε ὁ Σαούκ, καὶ βέβαια θὰ ἔσκαζε ἀπ' τὸ κακό του.

Τώρα τουλάχιστο ζοῦσε καί, ὁπωσδήποτε ἐγκαρτεροῦσε. Ἡ ζωὴ στὸ σπίτι του εἶχε ξαναρχίσει σχεδὸν ἡ ἴδια. Ὁ Τρεγκομαίν, ὁ καλὸς γείτονας, ἦταν πάλι ὁ μόνος φίλος. Συχνὰ πήγαινε νὰ βλέπῃ τοὺς ἀγαπημένους του νιόπαντρους, ποὺ ἦταν τώρα τόσο εὐτυχισμένοι, καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν Ἐνογάτη ποὺ μελαγχολοῦσε, ὅταν συλλογιζόταν πὼς σὲ λίγο θὰ τῆς ἔφευγε ὁ ἄντρας της γιὰ ταξίδι. Πραγματικῶς, ἡ ναυπήγηση τοῦ μεγάλου καραβιοῦ τῆς Ἑταιρείας του, ὅπου ὁ Ζυχὲλ θὰ ὑπηρετοῦσε ὡς ὑπο-

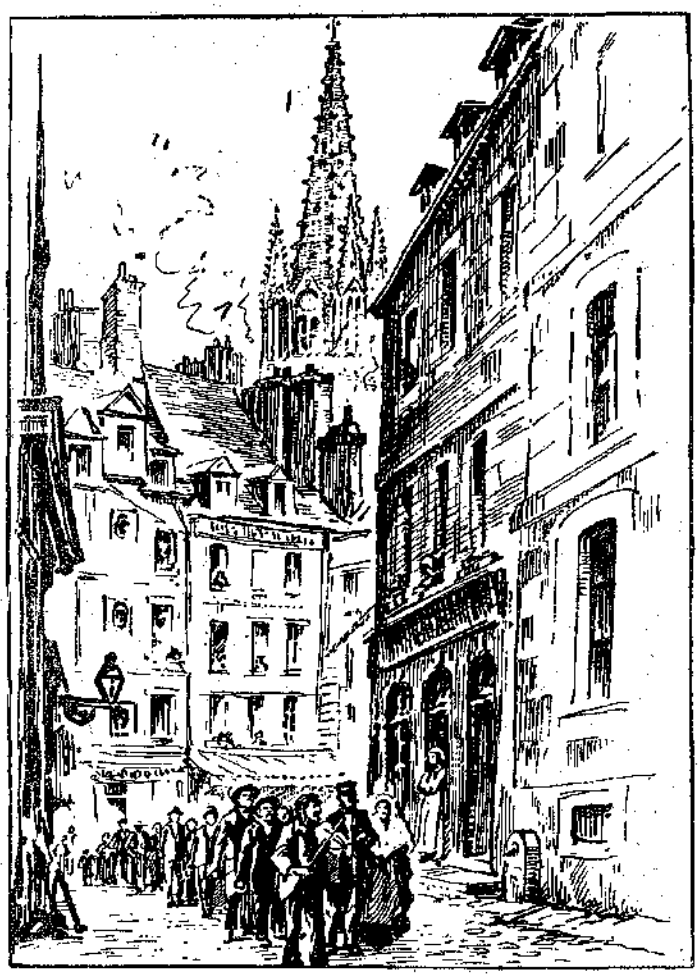

«Ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀντιφὲρ ξεκίνησε μιὰ γαμήλια συνοδεία μὲ τὸν Ζυχὲλ καὶ τὴν Ἐνογάτη μπροστά». (Σελ. 498, στ. γ').

πλοίαρχος, κόντευε νὰ τελειώσῃ. Σὲ τρεῖς μῆνες τὸ πολύ[illegible] καινούργιο τρικάταρτο θὰ ἔκαν[illegible] πρῶτο του ταξίδι στὶς Ἰνδίες.

Συχνά, ἐννοεῖται, μιλοῦσαν γιὰ τὴ μάταιη περιπλάνησή τους σὲ τόσες θάλασσες καὶ τόσες στεριές, καὶ γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ καϊμένου τοῦ θείου του ποὺ ἦταν πάντα ἀπελπιστική. Γιατὶ καμμιὰ ἐλπίδα δὲν εἶχαν πὼς ὁ καπετὰν-Αντιφὲρ θὰ ξαναγινόταν ποτὲ σωστὸς ἄνθρωπος. Μιὰ μέρα, ὁ Ζίλδας εἶπε τοῦ Ζυχέλ :

— Ξέρεις τί σκέπτουμαι, παιδί μου ;

— Τί, κύριε Τρεγκομαίν ;

— Πῶς ὁ θεῖος σου θᾶταν κάπως καλύτερα, ἂν εἶχε μάθει ποῦ βρίσκεται ὁ θησαυρός, κι' ἂς μὴν ἐπρόκειτο νὰ τὸν πάρῃ ποτέ.

— Μπορεῖ, κύριε Τρεγκομαίν. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν κάνει νὰ λυσσᾷ εἶναι ποὺ ἔβαλε στὸ χέρι ἐκεῖνο τὸ χαρτὶ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ τὶς τελευταῖες ἀράδες, ποὺ ἔλεγαν χωρὶς ἄλλο ποῦ βρίσκεται τὸ νησάκι Νο 4.

— Κι' ἦταν τὸ τελευταῖο, παιδί μου ! Τὸ χαρτὶ τὸ λέει καθαρά.

— Ὁ θειός μου τὸ φύλαξε, καὶ κάθε λίγο τὸ βγάζει, τὸ διαβάζει καὶ τὸ ξαναδιαβάζει. . .

— Τὸ ξέρω. Μὰ τί βγαίνει ; Πρέπει νὰ τὸ πάρῃ πιὰ ἀπόφαση. Ποτὲ δὲν θὰ βρεθῇ ὁ θησαυρὸς τοῦ Καμύλκ πασά, ποτέ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο βέβαιο. Ἐκτὸς πιὰ ἂν γινόταν πάλι κανένα θαῦμα, ὅπως τότε μὲ τὸ μῆκος ποὺ βρέθηκε «κεντημένο» στὸν ὦμο τοῦ παπᾶ. . .

Γι' αὐτὰ ὅλα ὁ Ζυχὲλ μιλοῦσε συχνὰ καὶ μὲ τὴν Ἐνογάτη. Δὲν τὸν στενοχωροῦσε τόσο ὁ χωρισμὸς ποὺ ἐπλησίαζε — ἦταν συνηθισμένο αὐτό, σ' ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια τοῦ Σαὶν-Μαλό, οἱ ἄντρες, ναυτικοί, ἔφευγαν κι' ἄφιναν μόνες τὶς γυναῖκες τους γιὰ λίγο ἢ πολὺν καιρό— ὅσο τὸν ἔθλιβε ἡ κατάσταση τοῦ θείου του. Πῶς θὰ τὸν ἄφινε ἔτσι ; Καὶ θὰ τὸν ἔβρισκε ζωντανό, ὅταν θὰ γύριζε ; . .

Ὁ Ζυχὲλ συλλογιζόταν κάπου-κάπου καὶ τὸ ἔγγραφο τῆς Σπιτσβέργης μὲ τὶς τελευταῖες ἀδιάβαστες γραμμές. Τοῦ ξανάρχουνταν οἱ ἀσύνδετες ἐκεῖνες λέξεις καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὶς συνδέσῃ, νὰ συμπληρώσῃ τὰ μεταξύ τους κενὰ καὶ νὰ βγάλῃ κάποιο νόημα. Ἀλλ' ἀδύνατο. Κι' ἔλεγε πῶς ὁ γρῖφος θὰ ἔμενε ἄλυτος γιὰ πάντα.

Μιὰ μέρα—15 Ὀκτωβρίου—ὁ Ζυχὲλ κι' ἡ Ἐνογάτη μιλοῦσαν ἥσυχα στὴν κάμαρά τους. Ἔκανε λίγο κρύο καὶ τὸ τζάκι ἦταν ἀναμμένο.

— Πολλὲς φορές, τοῦ εἶπε ἄξαφνα ἡ Ἐνογάτη, στὸ διάστημα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ταξιδιοῦ, μοῦ ἔγραψες. Ἔχω φυλαγμένα τὰ γράμματά σου ποὺ τὰ διάβαζα καὶ τὰ ξαναδιάβαζα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσες νὰ μοῦ γράψῃς κι' ὅλα τὰ συμβάντα, μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Θέλεις νὰ μοῦ τὰ διηγηθῇς σήμερα ;

— Πρὸς τί ; ἔκαμε ὁ Ζυχέλ.

— Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ἔπειτα θὰ μοῦ ἔδινε τόση εὐχαρίστηση ! Θὰ ἐνόμιζα πὼς εἶμαι κοντά σου στὸ βαπόρι, στὸ σιδηρόδρομο, στὸ καραβάνι. . .

— Ναί, μὰ χρειάζεται κι' ἕνας χάρτης γιὰ νὰ παρακολουθήσῃς καλύτερα τὸ δρομολόγιό μας.

— Νὰ ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα. Δὲν κάνει ;

— Λαμπρά !

Ἡ Ἐνογάτη πῆρε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Ζυχὲλ μιὰ σφαῖρα μὲ μετάλλινο πόδι καὶ τὴν ἔβαλε στὸ τραπέζι μπροστὰ στὸ τζάκι. Ὁ Ζυχὲλ κάθησε κοντά της, γύρισε τὴ σφαῖρα γιὰ νὰρθῇ μπροστά της ἡ Εὐρώπη, καὶ τῆς ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο τὸ Σαὶν-Μαλό.

— Ἀπὸ δῶ ξεκινήσαμε, εἶπε, κι' ἐδῶ πρωτοπήγαμε. . .

Καὶ τὸ δάκτυλό του, πηδώντας ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὴν Ἀφρική, σταμάτησε στὸ Σουέζ. Ἔπειτα πέρασε τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, τὴν Ἰνδική, καὶ σταμάτησε στὸ ἰμανάτο τῆς Μασκάτης.

— Καὶ τὸ νησάκι Νο 1 εἶν' ἐδῶ κοντά ; ρώτησε ἡ Ἐνογάτη.

— Ναί, σ' αὐτὸν τὸν κόλπο. . .

Γυρίζοντας ἔπειτα τὴ σφαῖρα, ὁ Ζυχὲλ ἔφθασε στὴν Τύνιδα, ὅπου βρῆκαν τὸν Ζαμπουκό, ἔσχισε ὅλη τὴ Μεσόγειο, στάθηκε στὸ Δακάρ, πέρασε τὸν Ἰσημερινό, κατέβηκε τὴν ἀφρικανικὴ ἀκτὴ καὶ στάθηκε στὸν ὅρμο Μα-Γιούμπα.

— Ἐδῶ δὲν εἶναι τὸ νησάκι Νο 2 ;

— Ἀκριβῶς !

Ὁ Ζυχέλ, μὲ τὸ δάκτυλο πάντα στὴ σφαῖρα, ἀνέβηκε πάλι τὴν Ἀφρική, πήδησε στὴν Εὐρώπη, στάθηκε στὸ Ἐδιμβοῦργο, ὅπου βρῆκαν τὸν Τρυκόμελ, κι' ἀπὸ κεῖ, προχωρώντας στὰ βορεινά, στάθηκε στὴ Σπιτσβέργη.

— Νὰ καὶ τὸ νησάκι Νο 3, εἶπε ἡ Ἐνογάτη. Κάπου ἐδῶ δὲν εἶναι ;

— Ναί, Ἐνογάτη μου, τὸ νησάκι Νο 3 ὅπου μᾶς περίμενε ἡ μεγαλύτερη ἀπογοήτευση !

Ἡ Ἐνογάτη ἔμεινε σκεπτική, κοιτάζοντας τὴ σφαῖρα. Ἔπειτα ρώτησε :

— Μὰ γιατὶ τάχα ὁ Καμύλκ-πασὰς διάλεξε αὐτὰ τὰ τρία νησάκια, τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου ;

— Ξέρω κι' ἐγώ ; ἀποκρίθηκε ὁ Ζυχέλ. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθουμε ποτέ. Κι' ὅμως αὐτὰ τὰ τρία νησάκια πρέπει νὰ συνδέουνται μεταξύ τους κατὰ ἕνα ***γεωμετρικὸ νόμο***, ὅπως λέει τὸ τελευταῖο χαρτὶ ποὺ βρήκαμε. Ἔπειτα ὑπάρχει κι' ἡ λέξη ***πόλος*** ποὺ μὲ σκανδαλίζει. . .

Κι' ὁ Ζυχὲλ σώπασε, συλλογιζόμενος πάλι τὸ πρόβλημα ποὺ τόσο τὸν ἀπασχολοῦσε. . . Ἡ Ἐνογάτη, καθὼς ἐκεῖνος ἔμεινε σκεπτικός, διασκέδαζε παρακολουθούντας στὴ σφαῖρα μὲ τὸ δάκτυλο ὅλο τὸ δρομολόγιο τοῦ ταξιδιοῦ. Στάθηκε πρῶτα στὴ Μασκάτη, ἔπειτα, διαγράφοντας καμπύλη, στὴ Μα-Γιούμπα, ἔπειτα, ἀκολουθώντας τὴν ἴδια καμπύλη, στὴ Σπιτσβέργη καὶ τέλος, χωρὶς νὰλλάξῃ καμπύλη, ξαναγύρισε στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινήσει, δηλαδὴ στὸ Σαὶν-Μαλό.

— Μπᾶ ! φώναξε ἄξαφνα· αὐτὸς εἶν' ἕνας σωστὸς κύκλος ! Τὸ ξέρεις ποὺ ταξιδέψατε κυκλικά ;

— Κυκλικά ; ἔκαμε ὁ Ζυχέλ.

— Μὰ ναί ! ἐκάματε μιὰ περιφέρεια κύκλου πάνω στὴν ὑδρόγειο σφαῖρα !

— Περιφέρεια κύκλου ! φώναξε ἔκπληκτος ὁ Ζυχέλ.

Σηκώθηκε, ἔσκυψε πάνω στὴ σφαῖρα, ἔγραψε μὲ τὸ δάκτυλο τὴν ἴδια περιφέρεια ποὺ εἶχε διαγράψει κι' ἡ Ἐνογάτη, καὶ. . .ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

Ἡ Ἐνογάτη τὸν κοίταζε φοβισμένη. Τί ἔπαθε ; Μὴν τρελλάθηκε κι' αὐτὸς σὰν τὸ θειό τους ;

Ὁ Ζυχὲλ ξαναφώναξε σὰν τὸν Ἀρχιμήδη :

— Εὕρηκα !

— Τί πράμμα ;

— Τὸ νησάκι Νο 4 !

Ἀφήνοντας κατασαστισμένη τὴν Ἐνογάτη, τρέχει στὸ παράθυρο, τὸ ἀνοίγει καὶ φωνάζει τὸ γειτονά τους :

— Κύριε Τρεγκομαίν ! . . Κύριε Τρεγκομαίν ! . . Ἐλᾶτε γρήγορα !

Ὁ καϋμένος ὁ Ζίλδας ἔτρεξε.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε μὲ κάποιο φόβο.

— Ἐπὶ τέλους τὸ βρῆκα ! τοῦ εἶπε ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρά.

— Ποιό, παιδί μου ;

— Βρῆκα πῶς τὰ τρία νησάκια συνδέουνται μεταξύ τους γεωμετρικῶς καὶ ποιὰ εἶναι ἡ θέση ποὺ πρέπει νὰ κατέχῃ τὸ τέταρτο !

— Εἶναι δυνατό ; ψιθύρισε ὁ Ζίλδας, ποὺ κι' αὐτὸς φοβόταν τώρα μὴν τρελλάθηκε ὁ νέος του φίλος.

— Ὄχι, ὄχι, χαμογέλασε ὁ Ζυχὲλ ποὺ μάντεψε τὴ σκέψη του. Εἶμαι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου. Ἀκοῦστε.

— Ἀκούω.

— Τὰ τρία νησάκια. . . δὲν τὸ εἶ-

χα προσέξει. . . βρίσκονται στὴν περιφέρεια ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κύκλου. Λοιπόν, ἂς φανταστοῦμε καὶ τὰ τρία σ' ἕνα ἐπίπεδο· κι' ἂς τὰ ἑνώσουμε δυὸ-δυὸ μὲ μιὰ εὐθεῖα γραμμή—τὴ γραμμὴ ποὺ πρέπει «νὰ πάρωμεν» καθὼς λέει τὸ ἔγγραφο τῆς Σπιτσβέργης—κι' ἂς ὑψώσουμε ἀπὸ μιὰ κάθετο στὸ μέσο καθεμιᾶς ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ γραμμές. Οἱ δυὸ κάθετες θὰ συναντηθοῦν στὸ κέντρο τοῦ κύκλου, καὶ σ' αὐτὸ τὸ κεντρικὸ σημεῖο, σ' αὐτὸ τὸν «πόλο» ὅπως λέει τὸ ἔγγραφο,—καὶ φυσικά, ἀφοῦ πρόκειται περὶ σφαίρας—θὰ βρίσκεται τὸ νησάκι Νο 4 !

Ἁπλούστατο, καθὼς βλέπετε, γεωμετρικὸ πρόβλημα ποὺ ὁ Καμύλκ-πασάς, καλὸς μαθηματικός, θὰ τὸ κατέστρωσε μαζὶ μὲ τὸν πλοίαρχο Ζό. Ἂν ὁ Ζυχὲλ δὲν τὸ ἔλυσε ἀμέσως, ἦταν ποὺ δὲν ἐπρόσεξε πὼς τὰ τρία νησάκια κατεῖχαν τρία σημεῖα μιᾶς περιφέρειας κύκλου. Τὸ κομψὸ δακτυλάκι τῆς Ἐνογάτης τὸν ἔκαμε νὰ τὸ ἰδῇ.

— Κοιτάξτε τώρα, ἐξακολούθησε βάζοντας τὴ σφαῖρα μπροστὰ στὸν Ζίλδα. Νὰ ὁ κύκλος ποὺ σᾶς λέω.

Κι' ἄρχισε νὰ τὸν διαγράφῃ, περνώντας ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα ποὺ ὁ Καμύλκ μποροῦσε νὰ εἶχε διαλέξει ἐπίσης : Μασκάτη, πορθμὸς Μπάμπ-ἐλ-Μαντέμπ, Ἰσημερινός, Μα Γιούμπα, νησιὰ τοῦ Πράσινου Ἀκρωτηριοῦ, τροπικὸς τοῦ Καρκίνου, Φάρουελλ στὴ Γροιλανδία, Σπιτσβέργη, θάλασσα τοῦ Καρᾶ, Τομπόλοκ στὴ Σιβηρία, Χεράτ στὴν Περσία. . . Ὥστε ἂν ὁ Ζυχὲλ εἶχε δίκιο, τὸ νησάκι Νο 4 θὰ κατεῖχε τὸ κέντρο αὐτοῦ τοῦ κύκλου, γιατὶ ὅ,τι ἰσχύει γιὰ ἕναν κύκλο σ' ἐπίπεδη ἐπιφάνεια, ἰσχύει καὶ γιὰ ἕναν κύκλο σ' ἐπιφάνεια σφαιρική, ὁπότε τὸ κέντρο του λέγεται πόλος (*).

Ἡ χαρὰ τοῦ Ζυχὲλ ἦταν ἀπερίγραπτη. Καὶ προπάντων γιατὶ τὸν ὁδήγησε στὴ λύση ἡ ἀγαπημένη του Ἐνογάτη.

— Αὐτή, αὐτὴ τὸ βρῆκε ! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Κύριε Τραγκομαίν, χωρὶς τὴν Ἐνογάτη, δὲν θὰ μοῦ ἐρχόταν ποτὲ ἡ ἰδέα !

Ἐνθουσιάσθηκε ἐπιτέλους κι' ὁ Ζίλδας. Κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ στὴν κάμαρα μὲ χάρη ἐλέφαντα, τραγουδώντας τρελλὰ καὶ δυνατὰ τὸ παλιὸ τραγούδι τοῦ Ἀντιφέρ :

Τὸ μῆ, μωρέ, τὸ μῆ
Τὸ μῆκος μου, μωρέ,
Στὰ χέρια μου κρατῶ.

Θὰ πάῃ μὲ τὸ πλά
Τὸ πλάτος μου, μωρέ,
Νὰ βρῇ τὸ θησαυρό !

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἂν ἔχετε ὑδρόγειο σφαῖρα, μπορεῖτε νὰ διαγράψετε καὶ σεῖς αὐτὸν τὸν κύκλο. Μὲ τὴ λέξη «πόλος» ἂς μὴν πηγαίνῃ ὁ νοῦς σας στὸ Βόρειο ἢ στὸ Νότιο Πόλο. Κάθε σημεῖο τῆς σφαίρας μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ κέντρο ἑνὸς κύκλου χαραγμένου ἐπάνω της, ἑπομένως ἕνας πόλος τῆς ἴδιας σφαίρας.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΣΑΚΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΙΑΤΙ τὰ παρθεναγωγεῖα τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας, κι' ἐδῶ καὶ παντοῦ, ὀνομάζουνται Ἀρσάκεια ; Τὸ ξέραμε : ἀπὸ τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ ἔδωσε τὰ χρήματα γιὰ νὰ γίνουν—τὸν χορηγό, τὸν εὐεργέτη Ἀρσάκη. Ἀλλὰ τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτός, ποῦ ζοῦσε, τί ἔκανε ; Δὲν ξέραμε τίποτα ! Ἕνας πλούσιος ὁμογενής,— ἐλέγαμε—ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κάνουν περιουσία ἐμπορευόμενοι, συνήθως στὸ ἐξωτερικό, κι' ὕστερα, ἀπὸ φιλοπατρία καὶ ἀπὸ εὐγενικὴ ἀκόμα φιλοδοξία νὰ ζήσῃ τὸνομά τους, χαραγμένο μὲ χρυσὰ γράμματα σὲ μαρμάρινη στήλη, κάτω ἀπὸ μιὰ προτομὴ ἢ ἕναν ἀνδριάντα, προσφέρουν ἕνα μεγάλο μέρος αὐτῆς τῆς τίμιας περιουσίας, κάποτε κι' ὁλάκερη, γιὰ νὰ γίνῃ στὴν πατρίδα τους ἕνα ἢ περισσότερα κοινωφελῆ ἔργα. Καὶ τὸν φανταζόμαστε σιταρᾶ, ἢ γούναρη, ἢ χαβιαρᾶ, ἢ χρηματιστή, στὴν Πόλη, στὴ Ρωσσία, στὴν Αὐστρία, στὴν Ὁλλανδία, μεγαλομπακάλη ἢ μεγαλέμπορα, σὰν τοὺς Βαλλιάνους, τοὺς Ζάππηδες, τὸν Βαρβάκη καὶ τόσους ἄλλους μεγάλους ἢ μικρότερους ἐθνικοὺς εὐεργέτας. Ἀλλὰ τὰ Ἑκατόχρονα τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας μᾶς τὸν ἔμαθαν, μᾶς τὸν ἀποκάλυψαν :

Ὁ Ἀπόστολος Ἀρσάκης δὲν ἦταν καθόλου ἔμπορος. Ἦταν ἕνας διανοητικὸς ἄνθρωπος, ἕνας ἐργάτης τοῦ πνεύματος, ἕνας σπουδαῖος ἐπιστήμονας, κι' ἀκόμα ἕνας διαπρεπὴς πολιτικός· καὶ τὴν περιουσία αὐτὴ ποὺ ἐχάρισε γιὰ τὴν ἐκπαίδευση, τὴ μόρφωση τῶν Ἑλληνίδων, τὴν ἔκαμε μὲ πνευματικὴ ἐργασία, εἴτε γράφοντας βιβλία, εἴτε ἐξασκώντας τὴν ἐπιστήμη του, καὶ στὸ τέλος κατέχοντας τ' ἀνώτερα ὑπουργήματα στὴν ξένη ἐπικράτεια ὅπου ζοῦσε. Μὲ ἄλλους λόγους ἦταν ἕνας σοφὸς καί, ἀντίθετα ἀπὸ ἄλλους, πιὸ ἁπλοϊκοὺς εὐεργέτες, ἔκαμε τὴ δωρεά του μὲ ὅλη τὴν ἐπίγνωση τῆς ἀξίας καὶ τῆς σημασίας της. Γιατὶ ἦταν σὲ θέση νὰ σκεφθῇ, νὰ κρίνῃ καὶ νὰ διαλέξῃ τὸ καλύτερο καὶ τὸ ἀναγκαιότερο, ὅταν ἡ φιλοπατρία του τὸν ἔσπρωχνε νὰ κάμῃ μὲ τὸν πλοῦτο του ἕνα καλὸ στὴν πατρίδα του. Κι' ἐνῶ ἡ μικρὴ Ἑλλάδα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχε καὶ τόσες ἄλλες ἀνάγκες, ὁ Ἀπόστολος Ἀρσάκης εἶδε κι' ἀποφάσισε νὰ θεραπεύσῃ τὴν πραγματικῶς πιὸ ἐπείγουσα, νὰ δώσῃ δηλαδὴ ἄφθονα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐκπαιδεύουνται οἱ Ἑλληνίδες, νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἔργο τῆς νεοσύστατης Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας, ποὺ αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος της σκοπός. Καὶ τὰ σχολεῖα της ἀπὸ τότε—ἀπὸ τὸ πρῶτο τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου— ὀνομάζουνται Ἀρσάκεια.

Στὸ περιοδικὸ «Ἑλληνίς» διαβάζω ἕνα ἄρθρο τῆς παλιᾶς Ἀρσακειάδας Εἰρήνης Νικολαΐδη. Ἀπ' αὐτὸ μαθαίνω—γιατὶ ὁμολογῶ πὼς τίποτα δὲν ἤξερα—πὼς ὁ Ἀπόστολος Ἀρσάκης ἦταν Ἠπειρώτης, γεννήθηκε τὸ 1703, καὶ πέθανε 82 χρονῶν τὸ 1874. Φεύγοντας τὴν τυραννία τοῦ Ἀλῆπασα, ἀπ' τὸ χωριό του, τὸ Χαρτάκοβο, πέρασε μικρὸς στὸ Βουκουρέστι, κοντὰ στοὺς θειούς του. Ἐκεῖ τελείωσε τὶς γυμνασιακές του σπουδὲς καὶ κατόπι πῆγε στὴ Βιέννη ὅπου σπούδασε ἰατρική. Ἔγινε ἕνας ἔξοχος χειροῦργος, ἔγραψε πολλὰ σπουδαῖα βιβλία—στὴ λατινική, στὴν ἀρχαία ἑλληνική, στὴ νεοελληνική— καὶ γυρίζοντας μετὰ χρόνια στὸ Βουκουρέστι, ἔκανε ἐκεῖ τὸ γιατρό. Ἔπειτα μπῆκε στὴν πολιτική, βγῆκε βουλευτής—στὴ Ρουμανία πάντα— κι' ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Πρωθυπουργός. Κάθε ἄλλο λοιπὸν παρὰ σιταρᾶς ἢ γούναρης ὁ εὐεργέτης τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας.

Ἀνάμεσα στὰ συγγράμματά του — ἔχει γράψει καὶ τὴν Ἱστορία τῆς Ἰατρικῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων — μιὰ διατριβή του, στὴν ἀρχαία ἑλληνική, ἐπιγράφεται : «Εἰ ἐξῆν καὶ ταῖς γυναιξὶ ταῖς δραματικαῖς ἐπιδείξεσι παρεῖναι». Δηλαδή : «ἂν ἐπιτρέπεται καὶ στὶς γυναῖκες (ζήτημα ἐκεῖνο τὸν καιρὸ) νὰ παρευρίσκουνται σὲ θεατρικὲς παραστάσεις». Δὲν τὴν ξέρω τὴ διατριβή αὐτή, μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Ἀρσάκης θὰ ὑποστηρίζῃ πὼς ἐπιτρέπεται. Φιλοπρόοδος καὶ φωτισμένος ἄνθρωπος σὰν αὐτόν, ποὺ ἤθελε τὴ μόρφωση τῆς Γυναίκας, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τὴν ἀποκλείῃ κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο μεγάλο σχολεῖο, ποὺ εἶναι τὸ σοβαρό, τὸ σεμνό, τὸ μορφωτικὸ Θέατρο.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀνατρίχιασε καὶ καταταράχτηκε. Τὴν εἶχεν ἀκούσει νὰ μιλάῃ μὲ τὸν συνταγματάρχη. Κατάλαβε τίποτε ἀπ' τὴ συνομιλία της; Ἀδύνατο! Κανεὶς στὴν Ἁγία Ἑλένη δὲν μιλοῦσε ρωσικά.

Προσπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἑαυτό της μὰ δὲν μπόρεσε. Ἕνα προαίσθημα τὴν κυρίευσε. Ἡ Μίλδρεδ, ὁ κακός της δαίμονας, δίχως ἄλλο τὴν εἶχε παρακολουθήσει. Κανένας ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴ δὲν εἶχε ποτέ του τὴν παραμικρὴ ὑποψία.

Πῶς τῆς εἶχε ἔρθει νὰ κάνῃ σήμερα ἐπίσκεψη στὸ Λόγκγουντ; Σίγουρα γιὰ νὰ τὴν κατασκοπεύσῃ, γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ ἔκανε;

Συγχισμένη σὲ μεγάλο βαθμὸ ἡ Κάτια ἀποχαιρέτησε τὶς δυὸ Γαλλίδες κυρίες καὶ ἔψαξε νὰ βρῇ τὴν Μίλδρεδ. Μὰ ἡ Μίλδρεδ εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Ἡ κυρία Μοντολὲν τὴν πληροφόρησε πῶς ἡ μικρὴ Ἀγγλίδα δὲν εἶχε ἔρθει στὸ Λόγκγουντ παρὰ μόνον γιὰ λίγα λεπτά, ἴσα ἴσα γιὰ νὰ προσκαλέσῃ τὸν νεαρὸ Λὰ Κάζ γιὰ τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα στὴ βίλλα της.

Ἡ Κάτια γύρισε σπίτι παγωμένη ἀπὸ τὸ φόβο της. Κλείστηκε στὴν κάμαρά της καὶ γονατίζοντας μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο προσευχήθηκε μὲ θέρμη, παρακαλώντας τὸν Θεὸ νὰ διώξῃ ἀπὸ κοντά της κάθε κίνδυνο.

Ἔξαφνα ἡ φωνὴ τῆς καμαριέρας τὴν ἐβγαλε ἀπὸ τὴν προσήλωσή της.

— Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς Κίγκσμπερρου ζητάει τὴν δεσποινίδα, ἔλεγε ἡ Βριγίττα ἀπέξω, ἀπὸ τὴν πόρτα. Θέλει νὰ τῆς πῇ κάτι πολὺ βιαστικό. Ἔχει στείλει καὶ τ' ἀμάξι.

Ἡ Κάτια πετάχτηκε ὀρθή. Ἔνοιωσε κάτι νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά της. Ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀλλὰ συγκρατήθηκε καὶ ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνή:

— Εὐχαριστῶ πολύ, Βριγίττα. Πηγαίνω ἀμέσως. Κάνε μου τὴ χάρη νὰ πῇς στὴν κυρία σου νὰ μὲ συγχωρῇ ποὺ δὲν τὴν ἀποχαιρετῶ γιὰ νὰ μὴν κάνω τὸν σὲρ Οὐίλλιαμς νὰ μὲ περιμένῃ. Ἴσως ἄλλωστε νὰ μὲ κρατήσῃ ἡ Λαίδη Μίλδρεδ γιὰ τὸ φαγητό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Κίνδυνος!

Ἡ Λαίδη Ὀ Ντόνοβαν ἔκανε τὴν τουαλέττα της γιὰ τὸ δεῖπνο, ὅταν ὁ Πάτρικ, ξεχνώντας τοὺς συνειθισμένους τόπους μπῆκε στὴν κάμαρά της ξαφνικά.

— Μὲ συγχωρεῖς, μάμμυ, εἶπε προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του, ἀλλὰ γυρεύω τὴν Κατερίνα. Μοῦ εἶπαν πῶς βγῆκε ἔξω, εἶναι ἀλήθεια;

— Ναί, ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς ἔστειλε καὶ τὴν πῆρε.

— Μὲ τί ἀφορμή;

— Ἡ Μίλδρεδ θὰ τὴ συνάντησε σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὸ Λόγκγουντ, ὅπως φαντάζομαι τοὐλάχιστον, καὶ θὰ τὴν κάλεσε γιὰ τὸ δεῖπνο.

— Ἡ Μίλλυ ἦταν σήμερα τὸ ἀπόγευμα στοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτη! φώναξε ὁ μικρός Τί πήγαινε νὰ κάνῃ. Δὲν φαντάζομαι νὰ τὴν εἶχε καλέσει κι' αὐτὴν ἡ κόμησσα Μπερτράν; Ὄχι, βέβαια!

— Γιατί κάνεις ἔτσι, Πάτρικ, εἶπε ἡ καλὴ μητέρα μ' ἀπορία. Πολὺ νευρικὸν σὲ βλέπω ἀπόψε. Μὲ κοιτᾶς μὲ κάτι μάτια τρομαγμένα... Τί ἔχεις, παιδί μου;

Ὁ μικρὸς βρῆκε πάλι τὴν ψυχραιμία του καὶ ἀπάντησε μὲ ἠρεμώτερο τόνο.

— Δὲν εἶμαι νευρικὸς... ἀλλὰ εἶχα ὑποσχεθῆ στὴν Κάτια...

— Ναί, ναί, σὲ καταλαβαίνω θὰ εἶναι κάτι σπουδαῖο, αὐτὴ ἡ ὥρα ὅμως δὲν εἶναι κατάλληλη, παιδί μου, γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῇς. Κάνε ὅ,τι θέλεις, ψάξε νὰ βρῇς τὴ φίλη σου, μὰ ἄφησέ με νὰ τελειώσω τὸ ντοῦπιμό μου. Ἀπόψε ἔχομε καλεσμένον τὸν διοικητὴ καὶ θὰ μὲ κάνῃς ν' ἀργήσω.

Ὁ Πάτρικ γύρισε στὴν κάμαρά του. Πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ, μὰ οἱ γραμμὲς χοροπηδοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια του. Ἀνάμεσα σὲ κάθε λέξη τοῦ φαινόταν πῶς ἔβλεπε γραμμένο μὲ μεγάλα γράμματα: ***Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἔστειλε κι' ἐζήτησε τὴν Κάτια.***

Τί τὴν ἤθελε τὴν μικρὴ Ρωσίδα ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς;

Ἐνόσῳ ὁ Πάτρικ στενοχωριόταν γιὰ τὴ μικρή του φίλη ἡ Κάτια, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία ἔφτανε στὸ σπίτι τοῦ Ἄγγλου ἀστυνομικοῦ.

Ἡ ξαφνικὴ καὶ ἀπρόοπτη αὐτὴ πρόσκληση τῆς εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὸν σὲρ Οὐίλλιαμς καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Μίλδρεδ. Ἐπρόκειτο λοιπὸν γιὰ κάτι σοβαρό. Ἡ Μίλδρεδ θὰ τὴν εἶχε ἰδεῖ νὰ παραδίδῃ τὸ γράμμα στὸν Ναπολέοντα καὶ θὰ τὴν εἶχε μαρτυρήσει.

Οἱ φόβοι τῆς Κάτιας ἦταν βάσιμοι. Μπαίνοντας στὸ γραφεῖο τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμς ἡ Κάτια εἶδε τὴν μικρὴ Ἀγγλίδα ἐγκαταστημένη σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ πόζα ἀνακριτῆ.

Ἡ Κάτια τὴν πλησίασε χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι πρόσεξε τὸ ὕψος της καὶ καλησπέρισε εὐγενικά. Μιὰ ξερὴ καλησπέρα ἦταν ἡ ἀπάντηση τῆς Μίλδρεδ.

— Καθῆστε, σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς, καὶ ἀπαντῆστε μου σὲ ὅ,τι θὰ σᾶς ρωτήσω, εἶπε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς μὲ κάπως αὐστηρὸ τόνο.

Ἡ Κάτια μὲ ἀπόλυτη ἠρεμία κάθησε ἀναπαυτικὰ στὸ ντιβάνι, σὰν νὰ εἶχε ἔρθει γιὰ ἐπίσκεψη.

— Εἶμαι στὴ διάθεσή σας, ἀπάντησε ἁπλᾶ, χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ ἔκπληξη ἢ ἀνησυχία.

— Πῆγατε σήμερα στὸ Λόγκγουντ; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

— Μάλιστα.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιατί μὲ εἶχε προσκαλέσει ἡ κόμησσα Μπερτράν.

— Πῶς ἔχετε σχέσεις μ' αὐτὴ τὴν κυρία; Ἡ Λαίδη Ὀ-Ντόνοβαν δὲν γνωρίζεται μαζί της.

Ἡ Κάτια χαμογέλασε.

— Ἐσεῖς ὁ ἴδιος, σὲρ Οὐίλλιαμς μὲ πήγατε στὸ Λόγκγουντ καὶ μὲ συστήσατε καὶ ἡ Λαίδη Μίλδρεδ ἔκανε λόγο γιὰ τὰ ρωσικά μου τραγούδια. Ἡ κυρία Μπερτράν ζήτησε νὰ μ' ἀκούσῃ νὰ τραγουδῶ. Μὲ τὴν ἄδεια τῆς Λαίδης Ὀ Ντόνοβαν δέχθηκα τὴν πρόσκληση καὶ πῆγα.

Ἔξω φρενῶν ἡ Μίλδρεδ τὴν ἔκοψε.

— Δὲν σὲ πῆρα μαζί μου στὸ Λόγκγουντ γιὰ νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴν εὐκαιρία νὰ δώσῃς χαρτιὰ στὸν Βοναπάρτη.

Ἡ Κάτια κοκκίνησε. Χασομέρησε λίγο κι' ὕστερα ἀπάντησε, ἐνῷ ὁ ἀστυνομικὸς τὴν κοίταζε μὲ τὰ διαπεραστικά του μάτια:

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.

— Μὴν κάνεις τὴν ἀνήξερη! Οὔρλιασε ἡ Μίλδρεδ. Σὲ εἶδα. Ἔδωσες κάτι στὸν Βοναπάρτη. Σοῦ μιλοῦσε μὲ σιγανὴ φωνὴ καὶ ἀπὸ πολὺ καλά.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Ναπολέων βρίσκεται στὸ σπίτι του στὸ Λόγκγουντ, ἀπάντησε ἡ Κάτια ὑψώνοντας τὸ κεφάλι. Ἂν μοῦ εἶπε μερικὰ λόγια, δικαίωμά του ἦταν νὰ τὸ κάνῃ.

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἦταν ἀπερίσκεπτη. Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς μπῆκε στὴ μέση.

— Καὶ βέβαια, εἶπε. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς ποὺ στερεώνει τὶς ὑποψίες μας. Γιὰ νὰ μιλάῃ ἔτσι ἐλεύθερα ὁ Βοναπάρτης μ' ἕνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας σας, αὐτὸ σημαίνει πῶς σᾶς γνώριζε ἀπὸ πρίν. Ὁ αἰχμάλωτος δὲν σχετίζεται μὲ κανένα καὶ δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ μιλῇ μὲ ξένους.

— Ἡ μὶς Μπάλκομπ περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες παίζοντας χαρτιὰ μαζί του, ἀπάντησε ἡ Κάτια.

— Ἡ μὶς Μπάλκομπ ἦταν σπίτι της, τὴν ἔκοψε ἡ Μίλδρεδ καὶ οἱ σχέσεις της μὲ τοὺς Γάλλους περιορίζονταν ὡς ἐκεῖ. Δὲν ἔπιανε φιλίες μὲ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ Κορσικανοῦ. Καὶ δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς βέβαια ὅτι σ' ἔπιασα δυὸ φορὲς νὰ μιλᾶς μὲ δυὸ ὑπηρέτες τοῦ Βοναπάρτη.

Ἡ μικρὴ Ρωσίδα ἀνατρίχιασε. Δὲν πρόφτασε ὅμως ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ Μίλδρεδ, ἐξαλλη, ἐξηκολούθησε γυρίζοντας πρὸς τὸν θεῖο της:

— Αὐτοὶ οἱ δύο Ἱσπανοί, ὁ ἱπποκόμος κι' ὁ περιβολάρης μοῦ φαίνονταν πάντα ὑποπτοι.

— Μοῦ τὸ ἔχεις πῆ καὶ ἄλλοτε, καλό μου παιδί, ἀπάντησε καθησυχαστικὰ ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς. Ἀλλὰ σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω: τὰ χαρτιά τους εἶναι ἀπολύτως ἐν τάξει. Μόνος μου τὰ κοίταξα.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Κάτια, ποὺ ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, βλέποντας ν' ἀνακατεύονται σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ὁ νουνός της καὶ ὁ Βερεζίνας:

— Ἔλα, παιδί μου, μὴν ταράσσεσαι καὶ ἀπάντησέ μου μὲ ὅλη σου τὴν εἰλικρίνεια. Ἡ ἀνεψιά μου σὲ εἶδε νὰ δίνῃς κάτι χαρτιὰ στὸν στρατηγὸ Βοναπάρτη. Εἶναι ἀλήθεια;

— Μάλιστα, ἔκανε ἡ Κάτια χαμογελώντας ἄθελά της. Βρῆκα τὸ πορτοφόλι του καὶ ἔτρεξα νὰ τοῦ τὸ δώσω.

— Δὲν ἦταν αὐτὸς λόγος γιὰ νὰ τοῦ φιλήσῃς καὶ τὸ χέρι! ἔκανε ἡ Μίλδρεδ ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμό της.

— Στὸν τόπο μας τὰ παιδιὰ φιλοῦν πάντοτε τὸ χέρι τῶν μεγαλύτερων, ὅπου κι' ἂν τοὺς συναντήσουν, ἀπάντησε ἡ Κάτια.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Συνήθεια ρωσσική, ἐπιβεβαίωσε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς, χωρὶς νὰ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ ἀλλοιωμένο προσωπάκι τῆς Κάτιας. Μίλδρεδ, δὲν ἐφέρθηκες ὅπως πρέπει στὴν μὶς Καίτη καὶ πρέπει νὰ τῆς ζητήσῃς συγχώρηση. Φιλήθητε καὶ συνεννοηθῆτε γιὰ νὰ διοργανώσετε κανένα παιχνιδιαῦριο οἱ δυό σας.

Λέγοντας αὐτὰ κοίταξε τὴ Μίλδρεδ κατάμματα.

Ἡ Κάτια εἶχε σηκωθεῖ.

Ἡ Κάτια ἔβγαλε τὰ χαρτιὰ ἀπὸ τὸ τσαντάκι της.
(Σελ. 501, στ. γ')

Πέρασε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τῆς μικρῆς Ἀγγλίδας καὶ της πρόσφερε τὸ κοκκινισμένο της μαγουλάκι γιὰ νὰ τὸ φιλήσῃ.

— Καληνύχτα, Μίλδρεδ. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε νὰ διατάξετε τὸ ἁμάξι γιὰ νὰ μὲ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ ταγματάρχη Ὀ Ντόνοβαν, πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸν σὲρ Οὐίλλιαμς.

Μόλις ἔφθασε στὸ σπίτι ἡ Κάτια ἄλλαξε φόρεμα καὶ ντυμένη μ' ἕνα ἁπλὸ καθημερινὸ φορεματάκι ξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται. Ἀπὸ τὸ μυαλό της ξαναπερνοῦσαν ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς πολυτάραχης ἐκείνης ἡμέρας. Ξαναπέρασε μπροστά της ἡ συνάντησή της μὲ τὸν Ναπολέοντα, ἡ παρακολούθηση τῆς Μίλδρεδ καὶ τέλος ἡ ἀνάκρισή της ἀπὸ τὸν σὲρ Οὐίλλιαμς.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς τῆς φάνηκε ἐξαιρετικὰ εὐγενικὸς κι' ἔδειξε πῶς λυπήθηκε γιὰ τὴν παρεξήγηση Μὰ ἡ Κάτια ἦταν βέβαια πῶς τοῦ ἔμενε κάποια ὑποψία στὸ μυαλό του. Δὲν εἶχε ἀμφιβολία πῶς τώρα θὰ ἔβαζε ἀνθρώπους του νὰ τὴν ἐπιτηροῦν αὐτήν, καὶ τὸν νουνό της καὶ τὸν Βερεζίνα. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ συνταγματάρχης γιὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Ἡ Κάτια δὲν χασομέρησε καὶ πολύ. Ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὴ ἡ ἰδία τὸν νουνό της, γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε καὶ μάλιστα ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερα.

Ἐπήδησε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν κῆπο, σήκωσε τὶς φοῦστες της καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ Λόγκγουντ.

Τὴν ἴδια στιγμή, πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο εἶδε δυὸ σκιὲς νὰ ξεπροβαίνουν. Ξετρελλαμένη ἡ Κάτια δυνάμωσε ἀκόμη περισσότερο τὸ τρέξιμό της. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ ψηλὸ καπέλλο καὶ τοὺς ἀνασηκωμένους κολλάρους τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμς.

Τὴν ἔπιασε πανικός. Τρέχοντας χωρὶς νὰ βλέπει μπρός της, ἐπήδησε ἕνα χαντάκι, σκαρφάλωσε ἕνα φράχτη, διέσχισε ἕνα χωράφι καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ πῶς, βρέθηκε μπροστὰ στὴ μικρὴ ἐξώπορτα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Λόγκγουντ. Τακτοποίησε τὴ φούστα της καὶ τὰ μαλλιά της κι' ὕστερα κάνοντας τὴ φωνή της ὅσο πιὸ ἤρεμη μποροῦσε εἶπε ἀγγλικὰ στὸν φρουρὸ ποὺ βημάτιζε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Θὰ ἤθελα νὰ πῶ δυὸ λόγια στὸν Πάμπλο, τὸν Ἱσπανὸ περιβολάρη. Μπορεῖτε νὰ τὸν εἰδοποιήσετε;

Ὁ στρατιώτης τὴν κοίταξε ἐξεταστικά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τὸ ἀπόγευμα ἀφιερώθηκε ὅλο στὴ μουσική
(Σελ. 500, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΤΙΣ ΚΑΡΥΔΙΕΣ

—Πᾶνε τὰ καρύδιααα! θειὰ-Γιώργαινα, τρέξε νὰ δῆς ποὺ ἡ Μάρθα εἶναι ἀνεβασμένη στὴν καρυδιά σου!

—Ἔλα, καϋμένη! μὴ φωνάζεις, θὰ κατέβω γρήγορα. Νά, ἄλλα δυὸ νὰ κόψω, ἀπάντησε ἡ Μάρθα μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα ἀπ' τὸ φόβο.

Χθὲς εἶχαν ρίξει τὰ σχέδια, αὐτὴ καὶ ἡ φίλη της ἡ Γκόλφω νὰ πᾶν νὰ κλέψουν τὰ καρύδια μιᾶς γριᾶς, ποὺ ὅταν σ' ἔβλεπε, χαλοῦσε τὸν κόσμο μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες της. Καὶ νά! σήμερα ποὺ βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὴν καρυδιὰ μὲ τὰ λαχταριστὰ καρύδια. Μὰ ἡ Γκόλφω ἦταν φοβιτσιάρα καὶ δὲν ἀνέβηκε ἐπάνω ἀλλὰ κατάφερε τὴ Μάρθα νὰ ἀνέβη μόνη της καὶ τῆς ὑποσχέθηκε πὼς αὐτὴ θὰ κοιτοῦσε νὰ δῆ μήπως κι' ἐρχόταν κανεὶς καὶ τοὺς πιάσει στὰ ... πράσα. Μὰ νὰ ποὺ ἡ καλή σου φοβητσάρα ἔβαλε μόνη της τὶς φωνές.

—Ἔλα' κατέβα τώρα. Θὰ φωνάξω πάλι. Ἀκοῦς; κυρὰ Γιώρ....

— Σῶπα, σὲ παρακαλῶ, Γκόλφω, μὴν εἶσαι κακιά. Γιατί φωνάζεις, ἀφοῦ θὰ τὰ μοιρασθοῦμε;

Καὶ μέσα της: «Θεέ μου, τί κακοκόριτσο ἐτούτη ἡ Γκόλφω. Ζηλιαρόκοττα, πώ! πώ! Παναγίτσα μου! ἂν τὴν ἀκούση ἡ φωνακλοῦ ἡ θειὰ Γεώργαινα, θὰ μ' ἀρχίση στὶς βρισιὲς καὶ ὁλάκερος ὁ Βουραϊκὸς δὲν μὲ ξεπλένει».

Μὰ ξαφνικά! *οἱ ἀγράμπελες* παραμέρισαν μὲ προσοχὴ καὶ παρουσιάστηκε μ' ἕνα ραβδὶ στὸ χέρι ἡ θειὰ Γιώργαινα *σὰ λέαινα σωστή*.

«Ἄχ! μαμά μου, σκέφτηκε ἡ Μάρθα, κι' ἂν μὲ πιάση; Παναγιά μου!»

— Μαϊμοῦουουυ, ἀκούστηκε ἡ στριγγλικη φωνὴ τῆς γριᾶς. Ἔτσι ἔ; ἦρθες νὰ κλέψης καρύδια. Νάτα μας! μπρὸς δρόμο τώρα γιὰ τὸ σπίτι σου, ἦρθες νὰ κλέψης ἔ;

Ἡ Γκόλφω, γιατὶ σὲ κείνη ἀπευθυνόταν, σὰ βρεγμένη γάτα ἔφυγε καὶ καταριόταν τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ σκέφτηκε νὰ βάλη τὶς φωνές.

Τόση ἦταν ἡ ντροπή της γι' αὐτὸ ποὺ οὔτε στιγμὴ δὲν σκέφτηκε νὰ μαρτυρήση τὴν ἄλλη ποὺ ἦταν στὴν καρυδιά, κι' ἔτρεμε σὰν τὸ πουλάκι.

Μά, ὁ Σατανᾶς, λέει ἡ παροιμία, θέλει καὶ τοῦ κλέφτη, θέλει καὶ τοῦ νοικοκύρη.

Τὸ πονηρὸ μάτι τῆς γριᾶς, οὔτε στιγμὴ δὲν ἄφησε τὴν καρυδιά. Κάτι μυρίστηκε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἕνα ξερὸ «τράκ» ἀκούστηκε, πῆρε καὶ πάλι φωτιὰ ἡ θειὰ Γιώργαινα.

— *Καλῶς μου τη καὶ τὴν ἄλλη!* Ἔται λοιπὸν ἔ! Ἡ ἀφεντιά σου ἦταν ἀπάνου ἔ; Ἔλα κάτου καὶ θὰ καλοπεράσης.

Ἔπεσε μᾶλλον παρὰ κατέβηκε ἡ φτωχὴ Μάρθα. Ποῦ τὸ περίμενε αὐτὸ ἀφοῦ...

Δυὸ ἠχηρὰ σκαμπίλια ἀκούστηκαν.

Ἡ Μάρθα ἔτρεξε νὰ ἐξαφανιστῆ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε.

Θεέ μου, ἔλεγε' τί δυνατοὶ μπάτσοι. Πώ! πώ! πολὺ κακὸ πρᾶγμα ἡ κλεψιά. Οὔ! καλίτερα νὰ κάμω καὶ χίλια χρόνια νὰ φάω χλωρὰ καρύδια παρὰ νὰ ξανακλέψω... κι' ὅσο ἄκουε πίσω της, μακρυά, τὶς στριγγλικες φωνὲς τῆς γριᾶς, ἡ Μάρθα ἔλεγε:

«Ποτέ μου... ποτέ μου... μὰ τὰ χαστούκια ποὔφαγα!!!

Ἀράχνη [Β]

ΤΑ ΠΑΛΙΑ

Σὰ νὰ μὴν ἔφταναν τόσα τρεχάματα καὶ τόσες φασαρίες ἔχει καὶ τὸν ἄλλο τὸν μπελᾶ ἡ Ἔφη. Πρέπει νὰ κάτση νὰ σιγυρίση τὰ συρτάρια της καὶ τὴ βιβλιοθήκη πρὶν νὰ φύγη γιὰ τὴν ἐξοχή. Καὶ μήπως εἶναι εὔκολο; Ποῦ νἄβρης ἄκρη σ' αὐτὸ τὸν κυκεῶνα ποὺ ἀράδιασε ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ βιασύνη τόσων μηνῶν.

Ἕνα ἕνα ἀδειάζουν τὰ συρτάρια τοῦ κομψοῦ γραφείου. «Τετράδιο γραφῆς τῆς μαθητρίας τῆς Δ' Δημοτικοῦ...» Τί μακρινὴ κι' εὐτυχισμένη ἐποχή! Οὔτε σκέψεις, οὔτε φιλοδοξίες, οὔτε ἀνησυχίες, οὔτε εὐθύνες. Παιχνίδι καὶ ξεννοιασιά. Ὄμορφα χρόνια τὰ παιδικά, στἀλήθεια, ἀξέχαστα. Περνᾶνε στὴ θύμηση τῆς Ἔφης ἀπαλὰ σὰν ἀνοιξιάτικο ἀγεράκι. Ὅμως... *κάτι σὰν κόμπος* στέκεται στὸ λαιμό της, κάτι ἐπίμονο κι' ἐνοχλητικό. Ἄ! ναί. Αὐτὸ τῆς ἔλειψε τώρα. *Νὰ συγκινηθῆ μ' ἕνα* σκονισμένο κουρέλι. Στὴ φωτιὰ γρήγορα. Κι' ὅλα τὰ παλιὰ τετράδια ποὺ μοιάζουν σὰν μαθητριοῦλες ἔτσι ὅπως εἶναι ντυμένα μὲ γαλάζιο κι' ἄσπρο χαρτὶ πετιοῦνται ἀμείλικτα στὸ καλάθι. Πάει κι' αὐτό.

Τώρα στὴ βιβλιοθήκη. Δὲν ἔχει πολλὴ δουλειὰ ἐδῶ. Τὰ βιβλία εἶναι ἀραδιασμένα ταχτικά, κανονικά, σὰ στρατιῶτες ἀπ' τὸ στοργικὸ χέρι τῆς Ἔφης. Μόνο τὸ ἀπάνω-ἀπάνω ράφι εἶναι κάπως ἀκατάστατο. Ἐκεῖ, δεμένα μὲ κάτι φτωχὲς ρὸζ κορδελλίτσες φυλάει τὰ γράμματά της. Τὰ φύλαγε δηλαδή. Γιατὶ σήμερα εἶναι ἀποφασισμένη νὰ τὰ κάψη ὅλα. Τί μοντέρνο κορίτσι εἶναι αὐτὴ νὰ κρατάη σὰ χλωμὴ ρωμαντικὴ τοῦ 19ου αἰῶνα ὅλα τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνει. Στὴ φωτιὰ κι' αὐτά. Δὲν ἀντέχει ὅμως στὸν πειρασμὸ κι' ἀνοίγει ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ δέμα, κι' ἔπειτα ἄλλο, κι' ἄλλο ἕνα, κι' ἄλλα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι πέντε κι' ἔξη χρόνων ἀδέξια, γεμάτα ἀφέλεια, ἄλλα ξεχειλίζουν ἀπὸ ἀγάπη, ἄλλα ἀδιάφορα γράφτηκαν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φύγη ἡ ὑποχρέωση, κι' ἄλλα φιλολογικὰ γραμμένα μὲ ἀξιώσεις, μὲ κάποια ἐπιτήδευση. Μιὰ στιγμὴ διστάζει ἡ Ἔφη. Σὰ νἆναι κρυμμένη μέσα στὰ γράμματα ὅλη ἡ ὀμορφιά, ὅλο τὸ ἀγνὸ θέλγητρο τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ξεχύθηκε ὁρμητικὰ καὶ τὴν τύλιξε μ' ἕνα λεπτότατο μὰ γερὸ δίχτυ. Ταλαντεύεται γιὰ λίγο. Μὰ ὄχι. Εἶναι τόσο ἀδύναμα, τόσο κωμικὰ αὐτὰ τὰ δεσμὰ μπροστὰ στὴ μαγεία τοῦ νέου, τοῦ ἀγνώστου. Ἀδίσταχτα ἡ Ἔφη πετάει τὰ γράμματα *στὸ καλάθι*. *Καί, — ἀντίδραση ἀθέλητη,* — περνάει μπροστὰ στὰ μάτια της ἡ εἰκόνα τῆς γελαστῆς ἐξοχῆς, τῆς φωτολουσμένης κι' ἀμυδρὰ χαμογελάει.

Πάντα τὰ παλιά, τὰ ἐρείπια ἔχουν κάποια μυστική, κάποια ὑποβλητικὴ ὡραιότητα ποὺ κινάει τὸ σεβασμὸ γιὰ τὸ παρελθὸν τους, ὅσο ἄσημο κι' ἂν ἦταν. Μὰ πόσο πιὸ μεγάλη—κι' ἀλλοιώτικη—εἶναι ἡ δύναμη, ὁ μαγνήτης τοῦ ζωντανοῦ, τοῦ καινούργιου, τῆς νειότης.

Ἀγκάθι [Β]

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ

Ἀπόψε μαγευτήκανε τὰ πάντα...

Σὲ μι' ἀπέραντη ἔκσταση, παραδόθηκαν ὅλα ἀπόψε.

Καὶ μὲς τὰ χρυσοϋφαμένα, ἀπ' τὴ σελήνη, τῆς νύχτας σκοτάδια, πλάσματα ἄϋλα, μὲ διάφανα φτερὰ πλανιοῦνται...

Κοιμήθηκε τὸ κῦμα ἀπόψε... Καὶ πέρα μακρυά, ἀλαργινά, πέντ' ἔξη ἄστρα—τὰ πυροφάνια—ξεκόλλησαν ἀπ' τὰ οὐράνια καὶ στὴ θάλασσα πέσανε...

Μὰ ξάφνου, σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο μυστήριο, στῆς φύσης τὴ λειτουργία, γλυκειὰ βιολιοῦ φωνή, οὐράνια σκορπίζει μελωδία...

Καὶ μιλάει γιὰ λευκοφτέρουγα ἀγγελούδια καὶ μιλάει γιὰ τ' ἄστρα, μιλάει γιὰ μιὰ πλάνα μαγεμένη νύχτα...

Σ' ἀφρολουσμένο ἀκρόβραχο, ποιητὴς ἀνεβασμένος μαγεμένους στίχους ἀπαγγέλει. Καὶ λέει γιὰ τ' ἄστρα καὶ λέει γιὰ τὰ χρυσοφτέρουγα Χερουβίμ, γιὰ μιὰ χώρα ποὺ αἰώνια εὐτυχία βασιλεύει καὶ γαλήνη, ὅπως ἀπαράλλαχτα σ' αὐτὴ τὴν μαγεμένη, τὴν πλάνα νύχτα.

Μπρὸς στ' ἀνοιχτὸ τοῦ ἐργαστηριοῦ του παράθυρο, ὁ ζωγράφος, ὁ μάγος μὲ λαμπερὰ μάτια, γοητευμένος ἀπ' τῆς φύσης τὸ μεγαλεῖο, ζωγραφίζει. Κι' αὐτὸς μιλάει γιὰ τ' ἄστρα, γι' ἀγγελούδια, πάνω στὸν πίνακα ποὺ ἑτοιμάζει.

Καὶ μιὰ μικρὴ παιδούλα στὸ χρυσὸ σεληνόφως, τὰ γύρω θαυμάζοντας εὐχαριστεῖ Ἐκεῖνον ποὺ τὰ ἔκαμε. Καὶ ἔτσι μιλῶντας γιὰ Κεῖνον, μιλᾶ καὶ γιὰ τ' ἄστρα, μιλᾶ γιὰ τ' ἀφρογέννητο κῦμα π' ἀποκοιμήθηκε, γιὰ τὰ ἔργα Του.

Κι' ὅλοι τους τὰ ἴδια λένε, ὁ καθένας μὲ τὸν δικό του τρόπο.

Κι' ὅλοι τους τὸ ἴδιο ἐκφράζουν, ποὺ τὴν ψυχή τους ἀναστατώνει.

Ὁ καθένας μὲ τὸ δικό του τραγούδι, τὴν δικιά του μελωδία.

Θάλης Βλαστὸς [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Νῖκο, παρατήρησες, ἀλήθεια πὼς ὁ θεῖος-Περικλῆς ἔχει τὸ δεξί του χέρι *μακρύτερο ἀπ' τὸ ἀριστερό;*

— Ἄ, μπά! Ἐγὼ παρατήρησα πὼς τὸ ἀριστερό του χέρι εἶναι κοντύτερο ἀπὸ τὸ δεξί.

— Ὦ! καὶ δὲν εἶναι τὰ ἴδιο;

— Μὰ *πῶς μπορεῖ* νὰ εἶναι τὸ ἴδιο, ἀφοῦ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον;

Ν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 10 Νοεμβρίου 1936

ΣΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιο, προτελευταῖο αὐτοῦ *τοῦ χρόνου—γιατὶ ὁ νέος μου ἀρχίζει* ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου—θὰ σᾶς δώσω ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1937 καὶ θὰ σᾶς καλέσω νἀνανεώσετε τὴν ἐγγραφή σας καί, ὅσοι μπορεῖτε, νὰ μοῦ κάμετε καὶ κανένα ξεσπάθωμα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαβάσετε πρῶτα αὐτὴ τὴν προκήρυξη, ἂν μπορεῖτε κι' ἀπὸ τώρα νὰ μοῦ στείλετε τὴ συνδρομή σας τοῦ 1937. Γιατὶ πρέπει νἄχετε κάθε πεποίθηση πὼς καὶ τὸν ἐρχόμενο χρόνο θὰ σᾶς δώσω ἔξοχα ἀναγνώσματα καὶ θὰ προσπαθήσω, ὅπως πάντα, νὰ εἶναι ὁ νέος μου τόμος ἀνώτερος κι' ἀπὸ τὸν ἐφετεινό, ποὺ τόσο σᾶς ἀφίνει εὐχαριστημένους.

Ὁ τίτλος τοῦ νέου θεατρικοῦ ἔργου τοῦ κ. Ξενοπούλου—παρέλειψα τὴν ἄλλη φορὰ νὰ τὸν πῶ—εἶναι *«Τόπο στὰ νιᾶτα»*. Μιὰ χαριτωμένη τρίπρακτη κωμωδία (ἢ μᾶλλον δραματάκι, φαιδρότατο ὅμως) κατὰ διασκευὴ ἢ ἐλεύθερη ἀπόδοση ἀπὸ ἕνα ἔργο τοῦ Οὔγγρου Φοντόρ. Δὲν φαντάζεσθε μὲ πόση ἐπιτυχία παίζεται κάθε βράδυ, καὶ σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα (Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο καὶ Κυριακή) στὸ Θέατρο Ἀλίκης! Ὁ κόσμος τρέχει νὰ τὸ ἰδῆ, καὶ γελᾶ μὲ τὴν καρδιά του, καὶ συγκινεῖται, καὶ καταχειροκροτεῖ. Πολὺν καιρὸ θὰ παίζεται αὐτὸ τὸ ἔργο, γιατὶ καὶ στὸ κοινὸ *ἀρέσει*, κι' ὅλοι οἱ κριτικοὶ τὸ ἐπαίνεσαν ὁμόφωνα. Μποροῦν νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ τὰ μεγαλύτερα Διαπλασόπουλα, γιατὶ εἶναι ἔργο μὲ ἠθικὴ βάση, κι' ὄχι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δίνουν συνήθως τὰ θέατρα κι' οἱ κινηματογράφοι.

Χαίρω, ***Νάρκισσε*** ποὺ παρακολουθεῖς πάντα μ' ἐνδιαφέρον τὴν κίνησή μου, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κομμάτια αὐτὰ ποὺ ἔγραφες γιὰ μένα. Δὲν τὰ διάβασα ἀκόμα, μὰ ἐλπίζω νὰ εἶναι ὅλα καλά. Τὸ γράμμα σου—κι' εἶχα νὰ λάβω καιρὸ—ἐξαιρετικὰ μ' εὐχαρίστησε.

Πίστις-Πατρίς, τὸ «εὔμορφος» στὴ νέα μας γλῶσσα ἔγινε «ὄμορφος». Πολλοὶ τὸ γράφουν «ὤμορφος», γιὰ νὰ φαίνεται τάχα πὼς ὁ δίφθογγος ἔγινε ω, καὶ μερικοὶ «ὤμμορφος», γιατὶ τὸ βῆτα τοῦ διφθόγγο (ἔβμορφος) μπροστὰ στὸ μῖ, ἔγινε κι' αὐτὸ μῖ. Ἀλλ' αὐτὰ εἶναι περιττά, κι' ἡ σωστότερη γραφὴ εἶναι ἡ ἁπλούστερη: «ὄμορφος». Ναί, ὁ καλός μου φίλος Σταμ. Σταμ., τὸ παλιό μου ***Κεντρί***, ἔχει πάντα τὴν καλωσύνη νὰ μὲ θυμᾶται καὶ νὰ μὲ ἀναφέρη, *ὅπως τελευταῖα στὸ «Ἔθνος» ποὺ εἶδες*.

Ἀφοῦ ζητῆς τὴ συμβουλή μου, ***Κατάσκοπε 33***, θὰ σοῦ τὴ δώσω. Ὁ Γυμνασιάρχης σας δὲν ἔχει καὶ τόσο ἄδικο ποὺ, ἂν μποροῦσε, θὰ ὑποβίβαζε μερικοὺς ἀπὸ σᾶς στὴν τρίτη. Καὶ τὸ κρίνω ἀπὸ τὶς ἀνορθογραφίες ποὺ βλέπω στὸ γράμμα σου («τοὺς συμμαθῆτᾶς μου» π.χ. μὲ μιὰ μεγάλη περισπωμένη). Νὰ καταβάλης ὅση ἐπιμέλεια μπορεῖς καὶ νὰ ἰδῆς πὼς θ' ἀλλάξουν τὰ πράγματα. Γιατὶ ἂν φύγης ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ βρῆς ἀλλοῦ ἄλλον Γυμνασιάρχη, θὰ βρεθῆς γελασμένος: ὅλοι οἱ Γυμνασιάρχαι, παντοῦ, εἶναι οἱ ἴδιοι, καὶ παντοῦ οἱ μαθηταὶ πρέπει νὰ εἶναι ἐπιμελεῖς γιὰ νὰ τὰ πηγαίνουν μαζί τους καλά. Λοιπόν, σύμφωνοι; Τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψης πὼς ὁ Γυμνασιάρχης ἔπαψε νὰ σοῦ βάζη 1 καὶ 2...

Καὶ τὰ δυὸ κομμάτια σου, ***Ἀγκάθι***, ἔχουν ἐγκριθεῖ, καὶ τὸ ἕνα μάλιστα δημοσιεύθηκε. Οἱ γιορτὲς τοῦ σχολείου σου πέρασαν καὶ τώρα βέβαια τὰ μαθήματα θἄρχισαν *ταχτικά*. *Παραδέχουμαι κι' ἐγὼ πὼς* ἡ εὐθυμία πρέπει νὰ συμβαδίζη μὲ κάποια ἐσωτερικότητα κι' εὐαισθησία, ἀλλοιώτικα εἶναι ἐλαφρότης. Οἱ Ἀμερικανοί, καὶ προπάντων οἱ Ἄγγλοι, ἔχουν καὶ τὰ δυό. Γι' αὐτὸ *τὰ σχολεῖα τους εἶναι τόσο χαρούμενα*, χωρὶς νὰ παύουν νὰ μεταδίδουν τὴ βαθύτερη σοφία. Χαίρω γιὰ τὰ ὡραῖα σου διαβάσματα καὶ τὶς καλές σου γνωριμιές, κι' ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσης, μ' ὅλα τὰ μαθήματα, νὰ μοῦ ξαναγράψης.

Μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου, ***Ἄνθος τοῦ Μαΐου***, γιατὶ ἔμαθα πολλὰ ἀπ' τὴ ζωή σου. Ἀλήθεια, εἶχες πολλὲς περιπέτειες, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ λὲς πὼς «ὁ ἄνθρωπος εἶναι παιχνίδι τῆς τύχης». Γιατὶ τὸν κυβερνᾶ καὶ κάτι ἀνώτερο, ποὺ ὄχι μόνο ἐξουδετερώνει τὶς κακοτυχίες, μὰ καὶ τὶς κάνει καμμιὰ φορὰ καλοτυχίες... Τὸ ἄλλο ποὺ λές, εἶναι παρατηρημένο: τὸν χειμῶνα κανένας γίνεται δραστήριος καὶ βρίσκει καιρὸ γιὰ ὅλα, ἐνῶ τὸ καλοκαίρι τεμπελιάζει καὶ μὲ δυσκολία κάθεται νὰ γράφη κι' ἕνα γράμμα...Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς καὶ τὸ χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι *πρέπει* νὰ κάνη κανένας τὸ χρέος του.— Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του.

Ὄχι, ***Νινοῦλα***, ἂν ἔχης ἀκόμα τὴν εὐχαρίστηση νὰ μοῦ γράφης, μὴ σκέπτεσαι *πὼς εἶσαι πιὰ μεγάλη καὶ πρέπει νὰ κάνης* τόπο στὰ μικρότερα παιδιά, «γιὰ νὰ ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν εὐχαρίστηση ποὺ εἶχες τόσον καιρό». Καὶ στὴν καρδιά μου καὶ στὸ φυλλάδιό μου ἔχω τόπο γιὰ πολλὰ ἀκόμα παιδιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φεύγουν τὰ παλιὰ γιὰ νἄρχουνται νέα, ἐκτὸς ὅταν ἐκεῖνα, γι' ἄλλες ἀγάπες, γι' ἄλλες *ἀσχολίες*, μὲ ξεχνοῦν. Ἀλλὰ σὲ σένα αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Ἀπεναντίας, βλέπω πὼς μἀγαπᾶς καὶ μὲ θυμᾶσαι πάντα. Γράφε μου λοιπὸν καὶ μὴ σὲ μέλη.

Πραγματικῶς, ***Διαβολοκόριτσο***, δὲν περίμενα κι' ἄλλο σου γράμμα ἀπὸ τὴ Ράχη. Ἀλλὰ ἦλθαν καλὰ αὐτὲς οἱ κτηματικὲς ἐργασίες ποὺ σοῦ ἐπέτρεψαν νὰ χαρῆς τὸ χωριουδάκι σου κι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔχει τόσες ὀμορφιές. Ἄ, τί ὡραῖα θὰ εἶναι τἀνοιχτὰ μπαμπάκια ποὺ μοιάζουν μὲ μεγάλα ἄσπρα τριαντάφυλλα μέσ' στὴν πρασινάδα! Εἶχε ὅμως κι' ἀληθινὰ ποὺ μύριζαν, κι' αὐτὰ βέβαια ἦταν τὰ καλύτερα... Τώρα εἶσαι στὴν Ἀθήνα. Καὶ τοῦ χρόνου Ράχη!

Ἡ ***Μεγάλη Ἑλλὰς*** *μὲ πληροφορεῖ ὅτι* ἡ κυρία Κιουρί, ποὺ ἔγινε στὴ Γαλλία ὑπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς, δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀνακάλυψε τὸ *ράδιο* μὲ τὸν ἄντρα της, ἀλλὰ ἡ κόρη της Ζολιὸ Κιουρί, σπουδαία κι' αὐτὴ ἐπιστήμων, ποὺ τιμήθηκε μάλιστα καὶ μὲ τὸ Βραβεῖο Νομπέλ. «Ὥστε —προσθέτει ἡ ***Μεγάλη Ἑλλὰς***—οἱ Διαπλασοποῦλες ποὺ θἀπαντήσουν στὴν ἐρώτηση τῆς Μικρῆς Κυριακῆς, ἂν κλίνουν καὶ πρὸς τὴν πολιτική, αὐτὴ τὴ δεύτερη Κιουρί πρέπει νὰ προτιμήσουν».

Νὰ κι' ἡ ***Ναπολεόνη*** ποὺ εἶχε νὰ μοῦ γράψη ἕνα ὁλάκερο χρόνο! Ἀλλὰ μὲ τὸ δίκιο της, γιατὶ εἶναι πιὰ μεγάλη, εἴκοσι χρονῶν, κι' εἶχε πολλὲς ἄλλες ἀσχολίες αὐτὸ τὸ χρόνο. Δὲν εἶχε μάλιστα καιρὸ οὔτε τὰ φυλλάδια μου νὰ διαβάζη ταχτικά. Μιὰ μέρα ὅμως τὰ βρῆκε μαζεμένα σ' ἕνα συρτάρι, τὰ διάβασε, ἡ παλιὰ Διαπλασοποῦλα ξύπνησε μέσα της, κι' ἀμέσως κάθησε νὰ μοῦ γράψη αὐτὸ τὸ γράμμα, τὸ γεμάτο ἀγάπη, ποὺ τόσο μὲ συγκίνησε. Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ κι' ἔχω τὴν ἐλπίδα πὼς τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ... καὶ τοῦ χρόνου.

Φρονῶ, ***Διπρόσωπη***, πὼς βρίσκεσαι σὲ πολὺ καλὸ «σημεῖο» καὶ πὼς θὰ φτάσης ψηλά. Νὰ εἶσαι στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου καὶ *νὰ διαβάζης τέτοια βιβλία — καὶ βλέπω πὼς* τὰ ἐννοεῖς περίφημα —καὶ νὰ σκέπτεσαι ἀπὸ τώρα τέτοια πράγματα, θὰ πῆ πὼς τὸ μυαλό σου κόβει... Ὅσο γιὰ τὴν ἐκλογὴ ἐπιστήμης, εἶναι βέβαια πρόωρη ἀκόμα, ὡστόσο βρίσκω σωστὲς τὶς σκέψεις ποὺ σὲ κάνουν νὰ προτιμᾶς τὴ Νομικὴ ἀπὸ τὴ Φιλολογία. Μοῦ φαίνεται δηλαδὴ πὼς ἡ πρώτη ταιριάζει περισσότερο μὲ τὸν χαρακτῆρα σου, ὅπως τὸν κρίνω τοὐλάχιστο ἀπὸ τὶς ἀνησυχίες καὶ τὶς φιλοδοξίες σου.

Τὸ πιστεύω, ***Ἀμαρυλλίς***, ποὺ θὰ θυμᾶσαι σὰν ὄνειρο τὸ ταξίδι αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, γιὰ πρώτη φορὰ νομίζω, στὴν Ἑλλάδα, κι' εἶδες τὴν Ἀθήνα κι' ὕστερα τὸ πατρικό σου νησί... Ἀφοῦ τὸ ἀγαπᾶς τόσο κι' ἡ ἐπιθυμία σου εἶναι νὰ ζήσης πάντα σ' αὐτό, εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῆ — πρᾶγμα ἄλλωστε καθόλου δύσκολο. Μ' ἀρέσει πολὺ ποὺ δὲν ἔχεις «ἰδέες» καὶ προτιμᾶς «τὰ μέτρια». Ἄλλη στὴ θέση σου θὰ ὀνειρευόταν Εὐρῶπες, Παρίσια· ἐσὺ θέλεις νὰ ζήσης ἥσυχα στὸ νησάκι σου. Γιατὶ ὁ ψυχικός σου πλοῦτος εἶναι μεγάλος καὶ ξέρεις πώς, γιὰ νὰ ζῆς *ὡραῖα καὶ ἔντονα*, δὲν σοῦ χρειάζουνται ἐξωτερικὰ μεγαλεῖα. Κι' ὁ κ. Ξενόπουλος εὐχαριστήθηκε τὸ ἴδιο ἀπὸ τὴ γνωριμία σου, καὶ τὸ ἴδιο λυπήθηκε ὁ κ. Παπαδόπουλος ποὺ ἔτυχε νὰ λείπη *ὅταν ἦλθες στὸ γραφεῖο.*

Ἄ, τί ἀνακούφιση τὸ γράμμα σου, ***Εὐτυχία!*** Ἦταν σχεδὸν τὸ μόνο σήμερα γραμμένο μὲ μαῦρο μελάνι, καὶ τὸ διάβασα ἄκοπα, ἂν καὶ τόσο μεγάλο. Μὰ καὶ τί ὡραῖο; Μοῦ ἔκανε ἀληθινὴ χαρὰ νὰ διαβάζω τὰ γεμᾶτα ἀγάπη λόγια σου «τὰ βγαλμένα ἀπ' τὴν καρδιά σου». Ναί, παιδί μου· νὰ μὲ «βομβαρδίζης» καθ' ἑβδομάδα μ' ἕνα τέτοιο γράμμα. Μὴ μοῦ γράφης ὅμως μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη σου, ποὺ αὐτὴν πιὰ τὴν ξέρω. Γράφε μου γιὰ σένα, γιὰ τὴ ζωή σου, τὶς ἐντυπώσεις σου, τὶς ἰδέες σου, τὶς ἀπορίες σου...

Ναί, ***Φοίβη***, ἐκανόνισα τελευταῖα τὸ τύπωμα τοῦ φυλλαδίου μου, νὰ γίνεται τὴν Πέμπτη, ὥστε νὰ ἔχω καιρὸ νὰ κάνω τὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ τὸ λαβαίνετε τὴν Κυριακή ἤ, τὸ ἀργότερο, τὴ Δευτέρα. Καλὴ πρόοδο στὸ σχολεῖο—*φέτος πηγαίνεις* στὴν Δ'—καὶ περιμένω καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φωτογραφίες τῆς Φτέρης. Εἶδα καὶ τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὶς θεατρικὲς παραστάσεις ποὺ παρακολούθησες. Πραγματικῶς, τῆς *«Ἠλέκτρας» στὸ ἀρχαῖο θέατρο* τοῦ Ἡρώδου, ἀπὸ τὸν θίασο τοῦ Βασιλικοῦ, ἦταν ἔξοχη. Στὴν ἐρώτησή σου ἀπαντῶ ναί.

Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, ***Ἄριστε*** καὶ ***Χλωμὴ Σελήνη***, θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο γιατὶ σήμερα δὲν ἔχω ἄλλον τόπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀσουλούπωτη, κ. (ΚΣ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Γλαῦκον*** (τὰ ἔλαβα ὅλα ἐγκαίρως· γιὰ τὸ κομμάτι θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω· περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψης·) ***Μικρὸν***

Ἀνθυποπλοίαρχον (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ εὐχάριστο ποὺ μοῦ γράφεις κι' εὔχομαι τὴν ἴδια ἐπιτυχία ὥς νὰ βγῇς ἀξιωματικός· δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ περνᾷς πελὰ ὡραῖα στὴ Σχολή· μόνο ποὺ μὲ διαβάζεις κάθε δεκαπέντε ὅταν ἔχῃς ἔξοδο·) ***Τρύπα στὸ Νερό*** (ναί, «κάλλιο ἀργά», ἄν καὶ στὴν περίσταση αὐτὴ δὲν ἦτανε ἀργὰ καθόλου· εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα πὼς θυμᾶσαι τὰ «ρουμπίνια» τοῦ κι' ἀπόρησε πολύ· ἐκεῖνος δὲν τὰ θυμόταν καθόλου! «τοῦ μαγγαλιοῦ, τοῦ λέω, μὲ τὸν πηρήνα . . .—ἄ, ναί!»·) ***Γάργαρην Βρυσούλαν*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, μόνο ποὺ ἦταν δυσανάγνωστο· γιατὶ μεταχειρίζεσαι τόσο ξέθωρο μελάνι;) ***Δόνιφαν*** (ἔλαβα· καλὴ πρόοδο καὶ στὸ Γυμνάσιο·) ***Ντέτεκτιβ-Φάντασμα*** (ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν πληροφορία πὼς παίχθηκε ἐκεῖ ἡ κωμωδία του «Δὲν εἶμ' ἐγώ»· ἀλλ' ἀπὸ ποιόν θάσαι; σ' εὐχαριστεῖ καὶ γιὰ τἄλλα ποὺ γράφεις·) ***Στέφανον τῆς Δόξης*** (ἔλαβα καὶ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του·) ***Ἴσιδα, Γεώργιον Ἀλεξίου*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1 Νοεμβρίου* θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰανουαρίου.

580. Στοιχειόγριφος

Στὴν Ἑλλάδα εἶμαι νησί·
Δεύτερο λαιμὸ ἂν πάρω,
Δεύτερο νησὶ θὰ βγῇ,
Ὄχι καὶ μακριά. . . ἀπ' τὴν Πάρο.

Σεληνιώτικος Ψαρᾶς

581. Μεταγραμματισμός

Ἄλλο τώρα νησὶ παίρνω,
Τοῦ ἀλλάζω τὴν οὐρά,
Καὶ στὸ στόμα φροῦτο φέρνω
Καὶ δαγκώνω μὲ χαρά.

Σεληνιώτικος Ψαρᾶς

582. Αἴνιγμα

Οἱ Ἰταλοὶ δὲν τὄχουνε,
Ὁ Ἰταλὸς πῶς τὄχει;
Νά, τὄχουνε κι' οἱ Ἕλληνες,
Ὁ Ἕλλην ὅμως ὄχι.

τζιλ

583. Ἀστὴρ

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
* * * μάτων ὥστε νὰ ἀναγινώ-
* * * Α * * * σκωνται: ὁριζοντίως
* * * ὅρη τῆς Εὐρώπης, κα-
* * * θέτως νῆσος τῆς Ἀ-
* * * σίας, διαγωνίως ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ πεηνόν.

Κίτρινη Ἀράχνη

584-588. Μαγικὴ Νῆσος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς νήσου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀνήρ, λύσις, πόρος, τερπνά, Νῖκος

Ἀγνούλα

589-592. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

1, ***κπρς*** = ζῶον· 2, ***κπρς*** = ἐπίθετον θεᾶς· 3 ***κπρς*** = φυτὸν ἐδώδιμον· 4 ***κπρς***, = γεωργός.

Κίτρινη Ἀράχνη

593. Γρῖφος

φρο
φρο φρο
Ο α Ν
φρο φρο
φρο

Ἀγνούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 35

406. Διώνη (δύο γτ).—407. Ἄδης (ἄ, δίς).—408. Ὠρίων-Ἀρίων—409. Πύρρος-πυρρός.

410.
Α Ε Τ Ο Σ
Ρ
Τ Α Γ Ο Σ
Ω Ο Ν
Σ
Τ
Ζ Η Ν Ο Β Ι Α
Α Π Ο Λ Λ Ω Ν
Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Η
Α Τ Ρ Ο Π Ο Σ
Ε Ι Ρ Η Ν Ι Κ Ο Σ

411. ΒΡΑΜΑΠΟΥΤΡΑΣ (Ραμᾶ, Ἀτραπός, Μαύρα, Πάρος, ὅραμα, ὕβος, καῦρος, σαύρα).—412. ***Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει*** (συναθ-ηνα-καιχει-ρα-κιν-ει).—413. ΚΛΕΙΤΟΣ-ΣΚΙΑΘΟΣ (ΚαΣσάνδρα, ΛαΚωνία, Ἐλίκων, Ἰμάτιον, Τίθημι, Ὄλορος, ΣηΣτός).—414. ***Ὁ οὐ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς*** (ὡς, ἡμεῖς, εἶσαι, τέ, Ρώμη, ποιεῖς, εἷς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—817]

Δοξασμένο ***Ἀκρωτήρι***, ἀλληλογραφοῦμε; Γράψε πρῶτο: Κ. Ταμπουρᾶν, ὁδὸς Μάρνη 32, Ἀθῆνας.

Κίτρινος Ἱππεὺς

[ΑΣ'—818]

Χιονισμένο Δενδράκι (ΝΤ), Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου (ΛΑ), δὲν ἀλληλογραφῶ. Δέν μὲ ξέρετε.

Ὀμίχλη

[ΑΣ'—819]

Ἠπειρωτόπουλο, ἑτοιμάσου νὰ δεχθῇς τὴν ψυχρολουσία. Δὲν λέγομαι Παπανδρέου. (Διάπλ. Βαβ.).

Πικροδάφνη

[ΑΣ'—820]

Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ, Ἀγγουρολογιώτατε, εὐχαριστῶ θερμότατα. Ἄλκη Νουάρε, χρόνια πολλά.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΣ'—82]

Ἀνεμοζάλη, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποστήριξι. Ὅσο γιὰ τὸν ἐξοχώτατο κ. ***Χαμαιλέοντα*** δὲν ἔχω παρὰ νὰ τὸν συμβουλέψω νὰ μὴ ξεχνᾷ ποτὲ ὅτι «ὅποιος σκάβει τὸν λάκκο τῶν ἄλλων, πέφτει ὁ ἴδιος μέσα».

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

(Κ. Ν. Χατζηπατέρας)

[ΑΣ'—822]

Μυρέλλα, ἐγὼ τοὺς φύλλους τοὺς ἐξολόθρευσα διὰ τῆς ***πυρρᾶς***. Ἐσύ;

Πλωτάρχης

[ΑΣ'—823]

Σωριανέ, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια; Στεῖλε πρῶτος. Διαμάντω Σακκῆ, Σῶρον διὰ

Γαλιάνδρα

[ΑΣ'—824]

Ξανθὴ ***Ἑλληνοπούλα, πότε ἔγινες ξανθή;*** ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—825]

Βασιλέα τοῦ ***Χιούμορ***. ΙΣΩΣ.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33

[ΑΣ'—826]

Χαιρετίσματα ἀπ' τὴ ***Φωτίνα, Κόκκινε Τοξότη*** (θυμᾶσαι τὴ . . . μπαλλιά;)

ΞΕΛΟΓΙΑΣΤΡΑ

[ΑΣ'—827]

Ξανθὲ Δόκιμε τί ναυτικὸς θὰ γίνῃς ἀφοῦ λιποθυμᾶς; Κάστα Ντίβα, ὁ χειμῶνας σκόρπισε τὴν παρέα μας. Τί κρίμα!!! Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, θὰ γράψω σύντομα.

ΛΕΠΤΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

[ΑΣ'—828]

ΔΙΑΠΑΑΣΟΠΟΥΛΑ, σύμφωνα μὲ τὸν [ΑΣ'—823] ***Διαγωνισμό*** μας βραβεύουμε: 1ο) ***Λουλοῦκο***, 2ο) ***Ἀγνούλα***, 3ο) ***Ἀμαδρυάδα***, 4ο) ***Ζουζοῦ***, 5ο) ***Ἀελλώ***, 6ο) ***Τζοκόντα*** καὶ 7ο) ***Μοδιανὸ Ζιζάνιο***. Τοὺς λοιποὺς ***εὐχαριστοῦμε θερμότατα***. Γιὰ τὰ βῶρα κοιτάξετε στὴν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ μας. ***Λουλοῦκο, Τζοκόντα, Μουδιανὸ Ζιζάνιο*** καὶ ***Ἀγνούλα***, σᾶς παρακαλοῦμε στεῖλτε μας τὶς διευθύνσεις σας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[ΑΣ'—829]

ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ, ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΑ No 7, ***σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς τόσο ὡραῖες ἀπαντήσεις σας στὸ Διαγωνισμό. Γιὰ τὶς ὁποῖες καὶ βραβευθήκατε . . . παμψηφεί.***

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[ΑΣ'—830]

ΖΟΥΖΟΥ=Πίτσα Στούμπου. «Τρελλοπαρέα», χάθηκες ἀπὸ ἐμᾶς. Διαφεύσεις δὲν πτοοῦν τὴν: «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ 3»

[ΑΣ'—831]

Υπερασπιζόμενος τὸ Παπαγαλάκι ἀποκαλύπτω: Νεάνις τοῦ Ἰονίου=Λαλώτη, Χιονισμένο Δενδράκι=Τσακασιάνου.

Ντέτεκτιβ Χ—9

[ΑΣ'—832]

Πλοίαρχε Νέμο, διάβασα τὴν ἀγγελία σου. Δέχομαι εὐχαρίστως. Στεῖλε πρῶτος.

Κυρία τοῦ Ντάνσιγκ

[ΑΣ'—833]

Προκηρύσσω δίμηνον Διαγωνισμὸν ἠθοποιῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Βραβεῖα δύο. Ἴδεως ἀπὸ τοὺς Πορθμὸν Εὐρίπου (γιατὶ δὲν γράφεις;) Γεώρ. Φωκᾶν, Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ, Μαρίνον Βέγιαν, Υἱὸν καὶ . . . Κύριον τοῦ Ντάνσιγκ. Δίσις: Δνίδα Μαρίναν Παππᾶ, Λάρισσαν.

Κυρία τοῦ Ντάνσιγκ

[ΑΣ'—834]

Κυκλαμιά, πῶς τὰ παίρνᾶς στῆς Κρίκου μὲ τὴν Φοίβη καὶ τὴν Φανὴ Τριανταφυλλίδου;

Ἐλπὶς τοῦ Ἀλκαζάρ

[ΑΣ'—835]

Μικρὲ Ἀνθυποπλοίαρχε, ἀλληλογραφοῦμε, στεῖλε πρῶτος: Καίτην Παναγοπούλου (διὰ Ε. Ζ) *Μάγερ 26*, Ἀθῆναι. Βασιλέα τοῦ Χιούμορ ἀλληλογραφοῦμε Ἀραβιστί;

Εὔθυμος Σημαιοφόρος

[ΑΣ'—836]

ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

Διαπλασόπουλα! μὴν ξεχνᾶτε τὸν [ΑΣ'—755] Διαγωνισμό. «Γράψτε μας, πόσα Διαπλασόπουλα φανταζεσθαι ὅτι θὰ μᾶς ἀπαντήσουν;» Δηλαδὴ σᾶς ζητοῦμε ἕναν ἀριθμό.

Ἂν λάβουμε περισσοτέρας τῶν πεντήντα ἀπαντήσεων, θὰ βραβεύσουμε τρεῖς.

[ΑΣ'—837]

Σιὰν-***Φέϋ, Τσὶν τσὶ λά***. δὲν ἔχω ἀνάγκην συμβουλῶν. Ἀλλὰ καὶ νὰ εἶχα δὲν θὰ ζητοῦσα ἀπὸ τόσο ***ἔξυπνα κοριτσάκια*** οὔτε μισὴν συμβουλήν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—838]

Στέφανε ***τῆς Δόξης***, ἀφοῦ τὸ θέλεις εἶμαι μεγαλύτερος. . . . «Τριανδρία Ι» γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—839]

Κύρια τοῦ Ντάνσιγκ, Πάρι, ἀλληλογραφοῦμε; Δίσις: (ΑΣ'—759).

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΝΕΜΟΣ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι